

Κλιματική αλλαγή και σοσιαλιστές

Jonathan Neale

Κλιματική αλλαγή και σοσιαλιστές

Γιατί το περιβάλλον έχει σημασία για τους σοσιαλιστές;

Αυτή είναι μια συχνή ερώτηση μέσα στην αριστερά, αλλά είναι μια λάθος ερώτηση, για ένα λάθος πράγμα. Όταν μιλάμε για το περιβάλλον εξισώνουμε πολλά διαφορετικά πράγματα που έχουν ελάχιστα κοινά, όπως η ασχήμια των απορριμμάτων και οι θάνατοι εκατομμυρίων ανθρώπων κάθε χρόνο από τη σκόνη του άνθρακα στον αέρα. Και αυτό μας κάνει να παραβλέπουμε το ένα περιβαλλοντικό ζήτημα που έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία από τα άλλα – την κλιματική αλλαγή.

Έτσι, το σημαντικό ερώτημα είναι: Γιατί η κλιματική αλλαγή έχει σημασία για τους σοσιαλιστές;

Υπάρχουν και κακές απαντήσεις σε αυτήν την ερώτηση. Μια από αυτές είναι ότι οι σοσιαλιστές πρέπει να νοιάζονται για τη Γη. Το πρόβλημα είναι ότι αυτό είναι παγίδα για τύψεις. Το «θα έπρεπε να» κάνει τους ανθρώπους να αισθάνονται άσχημα, αλλά δεν τους παρακινεί να δράσουν. Μια άλλη συνηθισμένη απάντηση είναι ότι η κλιματική αλλαγή δίνει σε εμάς τους σοσιαλιστές ένα χώρο για να υποστηρίξουμε πόσο κακός είναι καπιταλισμός και πόσο καλός θα ήταν ο σοσιαλισμός. Αυτή η απάντηση φαίνεται χυδαία τυχοδιωκτική, γιατί έτσι είναι. Ακούγεται επίσης συχνά προσβλητική, γιατί προδίδει μια άγνοια για το πώς θα είναι η σοβαρή κλιματική αλλαγή. Κανείς δεν λέει ότι το καλό με το Ολοκαύτωμα ή με τον Πόλεμο του Κονγκό είναι ότι μας έδωσαν την ευκαιρία να υποστηρίξουμε τον σοσιαλισμό. Αντίθετα, λέμε ότι αυτά τα τρομερά γεγονότα παρακινούν τους σοσιαλιστές να ενωθούν με άλλους ανθρώπους για να σταματήσουν να συμβαίνουν τέτοια πράγματα.

Η σωστή απάντηση είναι: η κλιματική αλλαγή έχει σημασία για τους σοσιαλιστές για τον ίδιο λόγο που έχει σημασία για τα καγκουρό. Θα σου συμβεί και θα είναι κακό.

Σε αυτό το άρθρο θα εξηγήσω με λίγη λεπτομέρεια γιατί και πώς η κλιματική αλλαγή θα επηρεάσει εσάς και την κοινωνία σας. Μπορεί να ακούγεται ανησυχητικό, εν μέρει επειδή ανησυχώ. Αλλά πιστεύω επίσης ότι μερικές φορές οι σοσιαλιστές μιλούν για την κλιματική αλλαγή χωρίς να αντιλαμβάνονται περί τίνος πρόκειται.

Τι σημαίνει κλιματική αλλαγή

Εάν δεν έχουμε συνολικές αλλαγές στην παγκόσμια χρήση ενέργειας, είμαστε σε εξέλιξη για αύξηση 4 βαθμών Κελσίου στις μέσες θερμοκρασίες. Η αύξηση θα είναι υψηλότερη πιο βόρεια, υψηλότερη σε πόλεις και υψηλότερη το καλοκαίρι. Έτσι, η μέση αύξηση σε μια καλοκαιρινή μέρα στη Νέα Υόρκη ή τη Σεούλ θα είναι περίπου 8 βαθμοί. Μερικές μέρες θα είναι θερμότερες. Αυτό σημαίνει πολλές καλοκαιρινές μέρες με 127 Φαρενάιτ στο Σικάγο, 45 βαθμούς Κελσίου στο Λονδίνο και 50 βαθμούς στη Σαγκάη. Το ηλεκτρικό δίκτυο συχνά θα καταρρέει. Αυτό σημαίνει ότι δεν θα υπάρχει κλιματισμός, δε θα λειτουργούν ανελκυστήρες, και πολλοί άνθρωποι θα παγιδευτούν υπόγεια στο σύστημα του μετρό.

Το κλίμα θα γίνει επίσης πολύ πιο ασταθές. Οι βροχοπτώσεις και οι καταιγίδες θα αυξηθούν σε ένταση, και οι τυφώνες και οι κυκλώνες θα κινηθούν βόρεια και νότια. Κάποια μέρη θα πλημμυρίσουν και σε άλλα θα επεκταθεί η ξηρασία. Οι καλλιέργειες θα καταστραφούν σε πολλές περιοχές και θα μειωθούν συνολικά.

Οι μικρές αυξήσεις της στάθμης της θάλασσας θα ενισχυθούν από τα μεγάλα κύματα του τυφώνα – γιγαντιαία κύματα που θα παρασύρουν τα πάντα μπροστά τους. Ας δούμε τη ζημιά που έκανε ο τυφώνας Κατρίνα το 2005, ο οποίος είχε ύψος ύψους 29 πόδια (8,5 μέτρα) όταν έπληξε τη γη. Η Κατρίνα ήταν ένας μικρός,

αδύναμος τυφώνας. Μπορούμε να περιμένουμε να χάσουμε πολλές παράκτιες πόλεις.

Καθώς η κλιματική αλλαγή θα εντείνεται, θα υπάρξουν πολλές καταστροφές, σε πολλά μέρη, τον ίδιο χρόνο. Οι κυβερνήσεις θα είναι ανίκανες ή απρόθυμες να αντεπεξέλθουν. Οι φτωχοί θα χτυπηθούν σκληρά. Το χειρότερο πλήγμα θα είναι οι μικροί αγρότες σε φτωχές χώρες που πλήττονται από την ξηρασία, οι εργαζόμενοι στις παράκτιες πόλεις και εκείνοι με ειδικές ανάγκες σε κάθε χώρα που δεν μπορούν να τρέξουν ή να σκαφαλώσουν.

Για παράδειγμα, οι ηλικιωμένοι που ζούσαν μόνοι ήταν η πλειοψηφία των νεκρών στον καύσωνα του Σικάγο του 1995. Οι άνθρωποι σε αναπηρικές καρέκλες ήταν πολύ περισσότερο πιθανό να πεθάνουν στη Νέα Ορλεάνη το 2005.

Ο αντίκτυπος αυτών των «φυσικών» φαινομένων θα αυξηθεί ραγδαία από τον τρόπο που οργανώνεται η κοινωνία, γνωστός και ως «καπιταλισμός». Οι καταστροφές των καλλιεργειών θα γίνουν λιμοί. Οι καταστροφές θα προκαλέσουν εκατοντάδες εκατομμύρια πρόσφυγες. Αυτοί οι πρόσφυγες θα βρεθούν απέναντι σε σύνορα με ένοπλους φρουρούς. Μπορεί να περάσουν χρόνια σε στρατόπεδα προσφύγων, ή οι πλούσιοι μπορεί να «κουραστούν» να τους ταΐζουν. Και θα υπάρξουν πόλεμοι.

Αυτό δεν είναι απλώς μια πρόβλεψη. Λόγω της κλιματικής αλλαγής, οι βροχές σταμάτησαν σε ολόκληρο το Σάχελ, νότια της Σαχάρας, το 1969, και ποτέ δεν έχουν επανέλθει. Η μακρά ξηρασία οδήγησε σε ένα συνδυασμό λιμού, προσφύγων και πολέμων σε όλο το Τσαντ, το Νταρφούρ, το Μάλι, τη Σομαλία και τη βόρεια Κένυα. Αυτές οι καταστάσεις είναι περίπλοκες και εμπλέκονται πολλές εξωτερικές δυνάμεις. Αλλά υπάρχει επίσης μια απλή δυναμική – οι κτηνοτρόφοι και οι αγρότες σκοτώνουν ο ένας τον άλλον για το χόρτο που εξαφανίζεται.

Κανείς δεν γνωρίζει την ακριβή μορφή που θα πάρει η σοβαρή κλιματική αλλαγή. Μπορούμε να μαντέψουμε ότι εκατοντάδες

εκατομμύρια άνθρωποι θα πεθάνουν. Πόσοι, δεν ξέρει κανείς. Διακόσια εκατομμύρια; Οκτακόσια εκατομμύρια;

Κανείς δεν γνωρίζει ούτε το χρονοδιάγραμμα. Μια μειονότητα από εσάς που διαβάζετε αυτό το άρθρο είστε πάνω από εξήντα. Πιθανότατα θα αποφύγετε τα χειρότερα. Αλλά δεν είναι σίγουρο και τα εγγόνια σας δεν θα το αποφύγουν. Αλλά πιθανώς η πλειοψηφία των ανθρώπων που διαβάζουν αυτό το άρθρο θα ζήσουν σ' αυτή την περίοδο.

Σε μια στιγμή παγκόσμιας κρίσης, ο φόβος θα διακατέχει τους πλούσιους. Όποιος σας λέει ότι μόνο οι φτωχοί και οι εργαζόμενοι θα υποφέρουν δεν έχει φανταστεί τι έρχεται. Ο κόσμος ανήκει στους πλούσιους. Τι θα νιώσουν καθώς χάνουν τη Νέα Υόρκη ή το Λονδίνο ή τη Βομβάη; Κάποιοι από αυτούς θα πεθάνουν, η ηλεκτρική τους ενέργεια θα καταρρεύσει, οι λιμουζίνες και τα ελικόπτερα θα εξαφανιστούν και θα οδηγηθούν σε σκληρές μάχες μεταξύ τους για το ποιος θα επιβιώσει και ποιος θα χρεοκοπήσει.

Θα πολεμήσουν επίσης μαζί μας. Διαβάστε το βιβλίο της Naomi Klein, *Το Δόγμα του Σοκ*, για να πάρετε μια αίσθηση για το πώς η άρχουσα τάξη παρεμβαίνει σε μια κρίση. Θα έρθουν, την επόμενη μέρα της καταιγίδας, με πολυβόλα και θωρακισμένα αυτοκίνητα, και ένα σχέδιο ριζικής αναδιάρθρωσης της κοινωνίας, ώστε να είμαστε πολύ πιο άνισοι.

Οι πολιτικοί που θα στέλνουν τα τανκς θα μιλούν σε μια γλώσσα που ακούγεται σαν τους ριζοσπάστες περιβαλλοντολόγους σήμερα. Οι πολιτικοί θα μιλήσουν για τη Μητέρα Γη. Θα μας πουν πώς είμαστε άπληστοι και έχουμε καταναλώσει πάρα πολύ και πώς πρέπει να σφίξουμε τις ζώνες μας και να προφυλάξουμε τα ορυκτά καύσιμα και πώς χρειαζόμαστε ένα σταθερό χέρι, διαφορετικά ο πολιτισμός μας θα καταρρεύσει. Και θα πυροβολήσουν όποιον δεν ακολουθεί τις εντολές. Επειδή οι πλούσιοι και οι ισχυροί θα τρομοκρατηθούν από τον θυμό του κόσμου, από την ευθύνη για την καταστροφή, από την οργή μας.

θα φοβηθούν ιδιαίτερα αν αρχίσουμε να συνεργαζόμαστε για να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλον να επιβιώσουμε στην καταστροφή.

Αν θέλετε μια μικρή αίσθηση, μια μικρή γεύση, για το πώς θα είναι, διαβάστε το βιβλίο της Sheri Fink *Πέντε ημέρες στο «Memorial»*. Πρόκειται για κάτι που συνέβη στο νοσοκομείο Memorial στη Νέα Ορλεάνη πέντε ημέρες μετά τον τυφώνα Κατρίνα.

Το νοσοκομείο είχε πλημμυρίσει και η ηλεκτρική ενέργεια δεν λειτουργούσε. Η εθνική φρουρά και ο στρατός είχαν καταλάβει την πόλη. Οι λευκές νοσοκόμες και οι γιατροί στο νοσοκομείο φοβόντουσαν όλο και περισσότερο τους Μαύρους που μπορούσαν να τους δουν έξω από τα παράθυρα, να περνάνε μέσα στο νερό μέχρι τη μέση τους.

Ο στρατός διέταξε την εκκένωση της Νέας Ορλεάνης. Είπαν ότι κανείς δεν ήταν ασφαλής. Αλλά είκοσι από τους ασθενείς ήταν πολύ ηλικιωμένοι, πολύ αδύναμοι ή πολύ χοντροί για να μεταφερθούν στα μικρά σκάφη – και επίσης πολύ υγιείς για να πεθάνουν. Το επιχειρηματικό μάνατζμεντ δεν μπορούσε ούτε να φανταστεί να αφήσει προσωπικό πίσω. Ούτε θα μπορούσαν να σκεφτούν να αφήσουν ζωντανούς ασθενείς χωρίς προσωπικό. Έτσι κάποιος έκανε στους είκοσι ασθενείς θανατηφόρες ενέσεις και τα πτώματα έμειναν πίσω.

Η Sheri Fink έχει μιλήσει με πολλούς ανθρώπους που βρίσκονταν στο νοσοκομείο. Φαίνεται πιθανό ότι την εντολή έδωσαν οι διευθυντές στο Τέξας, και ένας συγκεκριμένος γιατρός και δύο νοσοκόμες έκαναν τις ενέσεις. Όμως, ενώ είναι σαφές το τι συνέβη, δεν υπάρχει καμία συγκεκριμένη απόδειξη για το ποιος το έκανε.

Διαβάζοντας αυτό το βιβλίο θα σας βοηθήσει να φανταστείτε πώς θα είναι η καταστροφική αλλαγή του κλίματος. Φυσικά ο τυφώνας Κατρίνα προκλήθηκε εν μέρει μόνο από την κλιματική αλλαγή, και ήταν ένας μικρός τυφώνας, και μόνο περίπου δύο χιλιάδες άνθρωποι πέθαναν. Ήταν επίσης στην πλουσιότερη χώρα και οι δολοφονίες έγιναν μετά από πέντε ημέρες καταστροφής, όχι

χρόνια επανειλημμένων καταστροφών.

Επομένως, δεν υπάρχει σύγκριση με αυτό που πρόκειται να ζήσετε. Όμως, το βιβλίο θα σας δώσει μια αίσθηση για το πώς οι άνθρωποι γλιστρούν πέρα από τα όρια, περπατούν πέρα από τα όρια ή ωθούνται πέρα από τα όρια. Πιθανότατα δεν μπορείτε να φανταστείτε τον εαυτό σας σαν τον γιατρό που έδωσε την ένεση ή τη νοσοκόμα που, κλαίγοντας, χωρίς να ξέρει τι να κάνει, κρατούσε το χέρι του ασθενή. Αλλά θα μπορούσατε να είστε ο άλλος γιατρός που άκουσε τα σχέδια, και βγήκε έξω από το νοσοκομείο με οργή, και το άφησε να συμβεί. Θα μπορούσατε να είστε η νοσοκόμα που στάθηκε στην άλλη άκρη του θαλάμου, χωρίς να ξέρει τι να κάνει. Θα μπορούσατε να είστε ο άνθρωπος που οδηγούσε τα μικρά σκάφη που μετέφεραν τους ασθενείς, ο οποίος δεν έκανε καμία ερώτηση. Ή η γυναίκα που έμεινε με την άρρωστη μητέρα της για τέσσερις ημέρες πριν φύγει και άφησε τη γριά στην φροντίδα των καλών νοσηλευτών και δεν έχει συγχωρήσει ποτέ τον εαυτό της.

Θα μπορούσατε να είστε κάποιοι από αυτούς τους ανθρώπους, χωρίς ύπνο για σχεδόν πέντε ημέρες, φοβισμένοι, διψασμένοι και έξω από τα νερά σας. Ή θα μπορούσατε να είστε μεταξύ των ατόμων της μεγάλης επιτροπής ενόρκων που αποφάσισε να μην καταδικάσει τον γιατρό που πιθανότατα έκανε τις ενέσεις, επειδή ήταν μόνο ένα γρανάζι στο σύστημα.

Αλλά φυσικά δεν θα είναι ακριβώς έτσι για εσάς ή για τα εγγόνια σας. Θα είναι αρκετά διαφορετικά και χειρότερα, και θα συμβεί πολλές φορές και κάθε μια από αυτές τις φορές θα είναι διαφορετικά και δύσκολο να τη φανταστεί κανείς από το σημείο που βρισκόμαστε τώρα. Η διαδικασία θα σας αλλάξει προς το χειρότερο, και θα αλλάξει την κοινωνία στην οποία ζείτε προς το χειρότερο.

Δεν θα είναι το τέλος του κόσμου. Η ανθρωπότητα θα επιβιώσει, ακόμα κι αν πεθαίνουν μισό δισεκατομμύριο άνθρωποι. Ο πολιτισμός, οι πόλεις και ο καπιταλισμός υψηλής τεχνολογίας θα διατηρηθούν. Όλα αυτά τα δυστοπικά μυθιστορήματα και οι

ταινίες για ανθρώπους που ζουν σε μικρές συμμορίες στα ερείπια είναι επιζήμια – αποκρύπτουν ή παραβλέπουν το πώς θα είναι στη πραγματικότητα.

Από την άλλη πλευρά, εκτιμάται ότι κάπου μεταξύ του ενός τετάρτου και τριών τετάρτων των ειδών στη Γη θα εξαφανιστούν.

Γιατί λοιπόν οι Σοσιαλιστές να ενδιαφέρονται για την κλιματική αλλαγή; Επειδή δεν θέλετε να οδηγηθείτε εκεί. Και δεν θέλετε κανέναν από αυτούς που αγαπάτε να οδηγηθεί εκεί. Εσείς, εγώ και οι σαύρες – δεν θέλουμε να οδηγηθούμε εκεί. Τίποτα το ιδιαίτερο για τους σοσιαλιστές.

Τι μπορούν να κάνουν οι σοσιαλιστές

Ωστόσο, υπάρχει ένας τρόπος με τον οποίο οι σοσιαλιστές μπορούν να είναι ξεχωριστοί. Μπορούμε να είμαστε ιδιαίτερα χρήσιμοι στον αγώνα για να σταματήσουμε την κλιματική αλλαγή. Για να καταλάβουμε γιατί, πρέπει να ξεκινήσουμε με το τι πρέπει να κάνουμε για να μειώσουμε τις εκπομπές. Πρέπει να χρησιμοποιήσουμε όχι περισσότερο από το 20% των γνωστών αποθεμάτων μας φυσικού αερίου, πετρελαίου και άνθρακα και να αφήσουμε όλα τα υπόλοιπα στο έδαφος.

Για να το κάνουμε αυτό πρέπει να χρησιμοποιήσουμε την ενέργεια διαφορετικά. Οι περισσότερες εκπομπές αερίων θερμότητας του φαινομένου του θερμοκηπίου προέρχονται από τρεις πηγές. Η μία είναι η καύση του πετρελαίου για τις μεταφορές. Το δεύτερο είναι το πετρέλαιο, ο άνθρακας και το αέριο που καίγονται για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας. Το τρίτο είναι ο άνθρακας και το φυσικό αέριο που καίγονται για τη θέρμανση σπιτιών και κτιρίων.

Το πιο σημαντικό πράγμα που πρέπει να κάνουμε είναι να καλύψουμε τον κόσμο με αρκετές ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, κυρίως αιολική ενέργεια και ηλιακή ενέργεια, για την παροχή ηλεκτρικής ενέργειας και για τις τρεις χρήσεις. Τότε θα μπορούμε να αφήσουμε το 80% των αποθεμάτων ορυκτών καυσίμων στο έδαφος.

Υπάρχουν χιλιάδες άλλα πράγματα που πρέπει να κάνουμε και θα χρειαστούμε πολλές κυβερνητικές ρυθμίσεις. Αλλά η ανανεώσιμη ενέργεια για τα πάντα είναι το κλειδί. Και αυτό σημαίνει μαζικές κρατικές δαπάνες. Η αγορά δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα αρκετά γρήγορα.

Ο καθένας που έχει σκεφτεί το θέμα τα γνωρίζει αυτά τα πράγματα. Αυτό εξηγεί τα διαφορετικά είδη αντίθεσης στο να γίνουν αλλαγές.

Πρώτον, υπάρχει η δύναμη των εταιρειών άνθρακα. Το 2013 οι δέκα μεγαλύτερες εταιρείες στον πλανήτη ήταν έξι εταιρείες πετρελαίου, δύο εταιρείες αυτοκινήτων, η Chinese National Grid και η Wal-Mart. Αυτές οι εταιρείες θα εξαφανίζονταν σε έναν κόσμο ανανεώσιμων πηγών ενέργειας.

Το δεύτερο είδος αντίθεσης προέρχεται από νεοφιλελεύθερους, που σημαίνει σχεδόν όλους τους πολιτικούς και κυβερνητικούς ηγέτες. Οι άρχουσες τάξεις στο μεγαλύτερο μέρος του κόσμου έχουν εργαστεί για πάνω από τριάντα χρόνια για να μας πείσουν ότι η κυβερνητική δράση είναι άσκοπη. Εάν υπάρξει ένα τεράστιο πρόγραμμα για τη διάσωση του πλανήτη, οι άνθρωποι θα θέλουν να κάνουν το ίδιο για τα νοσοκομεία, τα σχολεία, τα ποτάμια, τις συντάξεις και οτιδήποτε άλλο. Ο νεοφιλελευθερισμός θα είναι χαμένη υπόθεση.

Το τρίτο είδος αντίθεσης προκύπτει λόγω του κόστους δράσης. Κάθε εθνικός καπιταλισμός ανταγωνίζεται με όλους τους άλλους. Ο ανταγωνισμός έχει γίνει πολύ πιο έντονος από το 2008. Κανένα κράτος ή εθνική αστική τάξη δεν θέλει να μείνει πίσω δαπανώντας περισσότερα για να σταματήσει η κλιματική αλλαγή.

Γενικά, αυτές είναι οι πιο ισχυρές αντιθέσεις. Επιπλέον, πρέπει να εμποδίσουμε να συμβεί κάτι φοβερό προτού συμβεί πραγματικά. Έτσι, είναι περισσότερες οι πιθανότητες εναντίον των ακτιβιστών για το κλίμα και της ανθρωπότητας. Πιθανότατα θα αποτύχουμε και η φρίκη θα συμβεί.

Αλλά η αποτυχία μας δεν είναι βέβαιη. Για να σταματήσουμε το

χειρότερο, θα χρειαστούμε ένα μαζικό κίνημα για να αναγκάσουμε τις κυβερνήσεις να κάνουν τα δύο απαραίτητα:

Να αφεθεί το πετρέλαιο, ο άνθρακας και το αέριο στο έδαφος.

Να προσληφθούν περίπου εκατό εκατομμύρια εργαζόμενοι/ες για να καλύψουν τον κόσμο με ανανεώσιμες πηγές ενέργειας.

Οι σοσιαλιστές μπορεί να είναι σημαντικοί για ένα τόσο μαζικό κίνημα πολύ μεγαλύτερο σε σχέση με τους αριθμούς μας με διάφορους τρόπους.

Ένας λόγος είναι ότι η κλιματική αλλαγή είναι ένα περιβαλλοντικό ζήτημα και το περιβαλλοντικό κίνημα εντοπίζεται μεταξύ των εύπορων ανθρώπων στον παγκόσμιο βορρά. Η κλίμακα του κινήματος που θα χρειαστούμε θα πρέπει να απλωθεί σε πολλούς περισσότερους από αυτούς τους ανθρώπους, στο σύνολο του 99%. Και το κίνημα που χρειαζόμαστε θα πρέπει να φτάσει πέρα από τις συμβατικές ιδέες που τώρα φαίνονται σαν κοινή λογική στο πράσινο κίνημα.

Ένας τομέας όπου οι σοσιαλιστές μπορούν να είναι ιδιαίτερα χρήσιμοι είναι η μάχη για περιβαλλοντολογικές θέσεις εργασίας. Υπάρχουν ήδη εκστρατείες για περιβαλλοντολογικές θέσεις εργασίας στη Νότια Αφρική, τη Βρετανία και τη Νορβηγία, μία που ξεκινά στον Καναδά, και παρόμοιες προσπάθειες συνδικάτων για πράσινες θέσεις εργασίας σε όλο τον κόσμο. Η ιδέα είναι να συγκεντρωθούν συνδικάτα και οικολόγοι για να παλέψουν για μαζικά κυβερνητικά προγράμματα πρόσληψης εργαζόμενων για την απελευθέρωση της οικονομίας από την εξάρτηση από τον άνθρακα. Σοσιαλιστές πολλών τάσεων ήταν σημαντικοί σε αυτές τις εκστρατείες.

Οι εκστρατείες για τις περιβαλλοντολογικές θέσεις εργασίας είναι βασικές επειδή οι περισσότεροι οικολόγοι υποστηρίζουν την αποανάπτυξη. Αυτό δεν θα οικοδομήσει ποτέ ένα μαζικό κίνημα στην εργατική τάξη ή στον παγκόσμιο Νότο. Αντίθετα, ένα κίνημα για θέσεις εργασίας για το κλίμα υποστηρίζει περισσότερες θέσεις εργασίας τώρα.

Ένας άλλος λόγος που ως σοσιαλιστές μπορούμε να κάνουμε τη διαφορά είναι ότι μπορούμε να σκεφτούμε τη μαζική δράση, την άμεση δράση και τις πολιτικές απεργίες. Έχουμε μια παράδοση να κινούμαστε πέρα από τα όρια της τυπικής διαμαρτυρίας. Γνωρίζουμε επίσης πώς να οργανώνουμε από τα κάτω, εναντίον των πολιτικών, όχι για να τους πιέσουμε, αλλά να τους αναγκάσουμε να ενεργήσουν και να απαλλαγούμε από αυτούς, εάν είναι απαραίτητο. Μπορούμε επίσης να φανταστούμε συλλογική κυβερνητική δράση για την επίλυση προβλημάτων. Όλα αυτά είναι πλεονεκτήματα που μπορεί να χρησιμοποιήσει το κίνημα για το κλίμα.

Δεν υπονοώ ότι οι ριζοσπάστες σοσιαλιστές μπορούν να καθοδηγήσουν ένα μαζικό κίνημα για το κλίμα. Πρώτ' απ' όλα, δεν είμαστε αρκετοί. Αλλά αυτό που μπορούμε να κάνουμε είναι να πείσουμε μεγάλο αριθμό ακτιβιστών για τα προτερήματα ορισμένων εναλλακτικών λύσεων και τρόπων δράσης.

Τέλος, εάν αποτύχουν οι προσπάθειές μας, οι άρχουσες τάξεις και οι κυβερνήσεις όλου του κόσμου θα κινηθούν γρήγορα, για να μας οδηγήσουν όλους μας, το 99%, σε έναν πολύ πιο βάρβαρο, σκληρό και άνισο κόσμο. Σ' εκείνη τη στιγμή οι ριζοσπάστες σοσιαλιστές μπορούν να υπερασπιστούν, παντού, την ανανεώσιμη ενέργεια, τη δημοκρατία, την απόλυτη ισότητα και τη φροντίδα όλων των γειτόνων μας σε αυτόν τον πλανήτη. Αυτό σημαίνει επανάσταση – οι απλοί άνθρωποι παίρνουν την εξουσία.

Σε αυτήν την κρίση μπορεί να εισακουστούν οι ριζοσπάστες σοσιαλιστές, αλλά μόνο υπό αυτές τις προϋποθέσεις:

Ότι θα είμαστε ήδη ένα σημαντικό μέρος του κινήματος για το κλίμα εδώ και χρόνια, έτσι ο κόσμος θα έχει ήδη ακούσει για τις ιδέες μας.

Ότι θα μπορούμε να κινηθούμε γρήγορα, γιατί η άρχουσα τάξη θα προσπαθήσει να επιβάλει αποφασιστικές αλλαγές σε μέρες.

Ότι θα είμαστε οργανωμένοι/ες για να δράσουμε μαζί.

Και ότι θα υπάρχουν πολύ περισσότεροι/ες από εμάς απ' ό,τι τώρα.

Μετάφραση: **Μάνθος Ντράγκοβιτς**.

Αφιέρωση του μεταφραστή:

*A las dos montanas,
la montanas de soledad,
Machu y Picchu.*

Jonathan Neale, «Why socialists must act against climate change», [*Climate&Capitalism*](#), 8 Μαΐου 2020.

Ο Jonathan Neale είναι μυθιστοριογράφος, θεατρικός συγγραφέας, ιστορικός, πολιτικός ακτιβιστής στο Ηνωμένο Βασίλειο και συγγραφέας του *Stop Global Warming – Change the World* (Bookmarks, 2008). Στα ελληνικά κυκλοφορεί το βιβλίο του: *Βιετνάμ 1960-1975 – Ο Αμερικάνικος πόλεμος* (Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο, Αθήνα 2005).

Πηγή: <https://www.elaliberta.gr>